

nu, var Mulighed for og Adgang til at foretage en rationel Sortering af Tilfældene i to Grupper, nemlig i Tilfælde hvor Anstaltsundervisning maa skønnes at være nødvendig eller dog overvejende ønskelig, og Tilfælde, hvor Undervisning i almindelige Skoler helst bør ske. Under de nuværende Forhold er det hyppigt undergivet Tilfældigheder, saaledes det invalide Barns Bopæl, om Barnet kommer i Forbindelse med den eksisterende specielle Barneskole ved »Samfundet og Hjemmet for vanføre«, og denne er vel i Stand til at foretage en Sigtning af de Børn, som anmeldes til Optagelse, men er ude af Stand til at vide, om andre Børn efter deres Tilstand i Virkeligheden ikke trænger endnu mere til Skoleuddannelse i den særlige Skole. Det vil derfor være af afgørende Betydning, ogsaa for denne Skoleundervisning, om der vil kunne tilvejebringes en Oversigt over det Antal invalide Børn som findes, og der vil derefter kunne gives rationelle Regler for den specielle Skoles Omraade, Udvælgelsen af de egnede Tilfælde m. v., hvorved bemærkes, at Udvalget maa lægge Vægt paa, at saadan Specialskole aabner Adgang til afsluttende Eksamen samt Overgang til Normalskolen i de Tilfælde, hvor videregaaende Undervisning viser sig ønskelig.

Med Hensyn endelig til invalide Børns Adgang til højere Undervisning skal det bemærkes, at den her i Landet eksisterende almindelige Adgang til saadan Undervisning er af ganske særlig Værdi for visse invaliderede Børn, idet disse under Hensyn til Invaliditetens Art og Omfang kun kan klare sig selv senere hen i Livet, hvis de faar Adgang til denne Undervisning. Vanskeligheder for Invaliditer med Hensyn til Udnyttelse af denne Adgang, for Eksempel som Følge af Bopælen og (eller) Forældrenes Kaar, faar derved særlig Betydning og bør medføre, at man i egnede Tilfælde søger at styrke den allerede bestaaende Adgang til Undervisning.

3. *Erhvervsuddannelse.*

Om dette Punkt maa først siges, at det offentlige ovenfor nævnte manglende Kendskab til foreliggende Invaliditetstilfælde her er af særlig Betydning.

Den udstrakte almindelige Adgang til at opnaa Lægers Raad og Bistand og den eksisterende almindelige Undervisningspligt medfører, at de paa viselige Mangler for Invaliditer med Hensyn til Lægebehandling og almindelige Uddannelse ikke er iøjnefaldende. Anderledes derimod med Erhvervsuddannelse, hvor kyndig Konsultationsvirksomhed ikke er saa let tilgængelig eller saa almindeligt kendt som i lægelige Spørgsmaal, og hvor der ej heller foreligger nogen af det offentlige kontrolleret Pligt til Uddannelse. Det er derfor, og da Invaliden hyppigst som Følge af Invaliditeten er afskaaret fra som andre Borgere at overtage almindeligt forefaldende ukvalificeret Arbejde, af ganske særlig Betydning, at det offentlige nu — bortset fra Forholdene for blinde og døvstumme — ikke har sikret sig mod Undladelse af eventuelt fornøden Uddannelse ved at sikre sig Kendskab til de foreliggende Invaliditetstilfælde.

En direkte Følge af dette manglende Kendskab er, at man nu hyppigt ser Tilfælde, hvor eventuel fornøden Lægebehandling og den almindelige Skoleuddannelse vel har fundet Sted, men hvor Erhvervsuddannelse — endog trods gode Kaar hos Forældre — ikke er gennemført. Det kan her være misforstaaet Kærlighed til Invaliden, som gør Udslaget, idet de paarørende regner med selv at kunne forsørge den paagældende og afviser den Mulighed, at Midlerne hertil kan svigte. Disse Tilfælde er af særlig Betydning derved, at Invalidens Uvanthed til Arbejde og gennem Aarene stadigt nærere Indstilling paa at skulle hjælpes i alle Forhold senere hen i Livet, hvor Arbejde maatte blive en Nødvendighed, bliver en ekstra Hindring for Invaliden, maaske endog bliver en uoverstigelig Hindring, idet det da paa Grund af Alderen er for sent at faa den nødvendige Træning og Tilvænnning til Invaliditeten, som forholdsvis let kunde været opnaaet i Barnealderen.